

δὲν δύνανται νὰ ἦναι μεταγενεστέρα τοῦ 133 ἀπὸ Χριστοῦ ἔτος, περιέχει εὐκρινῆ νύξιν περὶ γραπτοῦ τινος Εὐαγγελίου. Εἰκότως ἄρα ὁ καθηγητῆς Ἀδόλφος Χάρνακ ἐκάλεσε *Lampion* τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην».

Ὁ Τζέβ μνημονεῖ ἐπειτα εὐφρόμως καὶ ἄλλα τρία πονήματα φέροντα δόξαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς. «Ὁ κ. Φρήμαν ἐδωροφόρησεν ἡμῖν τοὺς δύο πρώτους τόμους τῆς ἱστορίας τῆς Σικελίας, διήκοντας μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ἀθηναϊκῆς ἐπεμβάσεως (433 π. Χ.). Ἐλπίζει δὲ ὁ συγγραφεὺς νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ ἐπιχείρησιν μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ μεγάλου Σικελοῦ αυτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ δευτέρου (1250 μ. Χ.). Οὐδεὶς προγενέστερος ἱστορικὸς ἐπειράθη πώποτε νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς κεντρικῆς νήσου τῆς Εὐρώπης, τῆς γενικῆς ταύτης συνέδοας τῶν ἐθνῶν· οὐδεὶς ἄλλος δὲ ὑπάρχει ἐπιτηδειότερος τοῦ Φρήμαν νὰ ἀφηγηθῇ τοὺς ἀγῶνας τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Νορμανδῶν».

Πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Φρήμαν «Ἱστορίας τῆς Σικελίας» ἐπήνεσεν ὁ Τζέβ τὴν ἐσχάτως γενομένην τρίτην ἔκδοσιν τοῦ ὑπὸ Σμιθ Λεξικοῦ τῶν ἐλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τὰς

ἄρτι ἐκτυπωθείσας ἐπιστολάς τοῦ περιωνύμου Ὀλλανδοῦ φιλολόγου Κοβήτου. Ἐν τέλει δὲ προσέθηκε : «Τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ἀξιωμακρινέουτον οὐ μόνον δι' ὅσα ἐτελέσθησαν ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα πρόκειται νὰ τελεσθῶσι· διότι ἐφέτος ἐκρίθη ἡ τύχη μεγάλης μελλούσης ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν πάντες οἱ ἀρχαιολόγοι ἀπέβλεψαν ἐκαστοτε μετὰ πλείστου διαφέροντος.

Οὐδεὶς χρησμός τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐξαγγελθεὶς ἐν ἡμέραις καθ' ἃς ἐξ αὐτοῦ ἐξήρτητο ἡ ἔκθεσις ἐθνικῆς τινος ἐπιβολῆς, θά ἀνεμένετο μετὰ τσαύτης ἀγωνίας, μεθ' ὅσης ὁ ἀρχαιολογικὸς κόσμος ἀνέμενε νὰ ἴδῃ εἰς ποῖον ἔθνος ἐμελλε νὰ προσενεχθῇ ἡ τιμὴ τῆς ἀνασκαφῆς τῶν Δελφῶν. Ἡμεῖς οἱ Ἄγγλοι θά ἡσθανόμεθα φυσικὴν ἠδονὴν ἂν τὸ ἔργον ἀνετίθετο εἰς τοὺς ἡμαίμονας ἡμῶν ἀδελφοὺς. Ἀλλὰ δὲν ἐγένετο οὕτως. Ἀναγνωρίζοντες ὁμῶς τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιτυχῶς ἀνταγωνισαμένων Γάλλων, εὐχόμεθα αὐτοῖς ἀπὸ πάσης καρδίας νὰ ἐπιδείξωσι καὶ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐπιχειρήσει τὰς ἀξιοθαυμάστους ἐκείνας ἀρετάς, αἵτινες διαφαίνονται ἐν πάσαις ταῖς ἀρχαιολογικαῖς αὐτῶν ἐργασίαις καὶ αἵτινες τοσοῦτον εὐδοκίμως διετρανώθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τὰς ἐν Δήλῳ».

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Στοῦ πάππου ἐλνισμονήθη
Τὰ γόνατα γλυκὰ·
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Τ' ἄθωο παιδί γροικᾷ.

Τῆς ὄψις του τὰ κρίνα
Γιὰ ἰδέε ! πρώτη φορά
Φωτίζει δὴν ἀκτίνα
Ἡ ἀμίλητη χαρὰ

Ποῦ νοιόθουμε μεγάλοι,
Μικροί, παντοτεινά
Ἄπ' ὅσα μ' ἄστρον κάλλει
Ἡ φαντασία γεννᾷ.

Κι' ἀκούει γιὰ τὴ βουνίσια
Νεράϊδα ποῦ γλυκεῖα,
Καλόδοξη περίοσια
Καὶ τρισπονετικᾷ,

Γιὰ νὰ ἐλευθῆ γέρονε
Σ ὅποια διαβῆ μεριά
Καὶ τὴ γαλήνη φέρονε
Καὶ τὴν καλομοιριά !

Στοῦ πάππου ἐλνισμονήθη
Τὰ γόνατα γλυκὰ·
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Τ' ἄθωο παιδί γροικᾷ

Κ' ἐμπρὸς του πρωτοχένει
Τὸ γέλιο τῆς αὐγῆς
Ἡ θεῖα ἢ Καλωσύνη,
Βασίλισσα τῆς Γῆς.

Κι' ἀκούει καὶ γιὰ τὴ μαῦρη
Τὴ Λάμπα τῆς ἐρημῆς,
Ὅπου πλανᾷ ὅποιον θάβρη
Γιὰ νὰ τὸν φάη μὲ μιᾶς.

Στοῦ πάππου ἐλνισμονήθη
Τὰ γόνατα γλυκὰ·
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Τ' ἄθωο παιδί γροικᾷ,

Κι' ἀντίκου του ἡ Καρία
Πρῶτη φορά σκορπᾷ,
Τῆς γῆς κι' αὐτὴ κυρία,
Σκοτάδια ἀγροισπᾷ

Μὲ μάτι καρφωμένο
Ἄκούει προσεκτικᾷ
Γιὰ τὸν Ἀντρείωμένο
Ποῦ γίγαντες νικᾷ.

Ποῦ τὰ θηρία συντριβεῖ
Καὶ τὰ στοιχεῖα κρατεῖ,
Κι' ἀδικημένη σκύβει
Μπροστά του κ' ἡ Ἀρετή.

Στοῦ πάππου ἐλνισμονίθη
Τὰ γόνατα γλυκά
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Τ' ἄθωο παιδί γροικᾶ,

Κ' ἐμπρός του κυβερνήτρα
Λαῶν πρωτοπερνᾶ
Ἡ Δύναμις, νικίτρα
Στὴ γῆ παντοτεινά

Καὶ γιὰ τὴ θυγατέρα
Γροικᾶει τοῦ βασιλιᾶ.
Πῶχει θανάτου ἀέρα,
Θεᾶς φεγγοβολιά·

Κι' ὅταν 'ς τὸ δρόμο βγαίνει
Μὲ πρόσωπο γυμνὸ,
Ὅποιος τὴ δῆ πεθαίνει,
Σὰν ἀπὸ κεραυνό.

Στοῦ πάππου ἐλνισμονίθη
Τὰ γόνατα γλυκά·
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Τ' ἄθωο παιδί γροικᾶ.

Κ' ἐμπρός του πρωταστράφτει
Στῆς γῆς τὴ συννεφιά
Αὐτὴ ποῦ μᾶς ἀνάφτει
Τοὺς πόθους, ἢ Ἐμμορφιά !

Αὐτὴ ποῦ μᾶς ἀνάφτει
Τοὺς πόθους, καὶ στερονᾶ
Στὰ βάσανα μᾶς θάφτει
Κι' ἀλύγιστη περνᾶ.

Κι' ἀκούει γιὰ τὸ παλάτι
Ποῦ εἰς κάθε του μεριά,
Στὰ βᾶθι του, 'ς τὰ πλάτι
Λαμποκοποῦν βαρειά

Τοῦ κόσμου τὰ διαμάντια,
Τοῦ κόσμου οἱ θησαυροί.
Χαρὰ 'ς αὐτὸν ποῦ ἀγνάντια
Στὸ δρόμο του τὸ βροῖ !

Στοῦ πάππου ἐλνισμονίθη
Τὰ γόνατα γλυκά·
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Τ' ἄθωο παιδί γροικᾶ.

Κι' ὀλογεμᾶτον ἐνομι
Τὸν Πλούτο ποῦ μεθᾶ
Πνιχτὸν 'ς τὰ χρυσαφένια
Πρωτοθωρεῖ ἀγαθά.

Στοῦ πάππου τοῦ ἀσπρογένι
Τὰ γόνατα σκυφτὸ
Τ' ἄθωο παιδί δὲν μένει·
Μεγάλωσε κι' αὐτό.

Ξεχνᾶ τὰ παραμῦθια,
Χαραὶς γιὰ τὰ παιδιά,
Σ' τάντροικεια του τὰ στῆθια
Βροντοχτυπᾶ ἢ καρδιά.

Στοῦ κόσμου ἐπαραδόθη
Τὸ ῥέμμα, τὴ βοή,
Τὸν ἔψησαν οἱ πόθοι,
Τὸν σκλήρυνε ἡ ζωὴ

Τῆς Ἀρετῆς τὴ χάρι
Τὴν εἶδε· ἢ Πονηριά
Μὲ τὸ κρυφὸ δοξάρι
Τὸν λάβωσε βαρειά·

Κ' ἐρωτικαὶς παγίδες
Τὸν ἔδεσαν σφιχτά
Μὲ νιαὶς καμαροφρύδαὶς,
Μὲ κάλλη πεταχτά.

Τὸ ταπεινὸ του γένος
Τὸ σὴκωδεν αὐτός,
Σὲ δύναμι ἀκουσμένος,
Στὰ πλούτη ζηλευτός.

Ἄλλὰ τὰ χρόνια τρέχουν,
Δὲ στέκ' ἢ λεβεντιά·
Καὶ τώρα πῶς τὰ ἔχουν
Γιὰ ἰδές ! τὰ γηρατειά.

Καὶ σειδώντας τὸ δρεπάνι
Μ' ἀπάντεχην ὀρη
Ὁ Χάρος, νάτος ! φτάνει
Στὸ γέροικο κορμί.

Στὴν κλίνη τοῦ θανάτου,
Στὴν ὥρα τὴν πικρὴ,
Ξάφνου περνᾶ μπροστά του
Καὶ στέκεται ἀντικεῖ·

Ὁλόκληρο ἢ ζωὴ του.
Εἰκόνα μαγικὴ,
Ἀπὸ τὴ γέννησί του
Ἰσα μὲ τὸτ' ἐκεῖ.

Ἀγάπαις, ἔχθραις, πάθι.
Ἔργα, χαραὶς, καίμι.
Τοῦ νοῦ του ὅλα τὰ βᾶθι.
Τῆς νιότης ὄλ' ἢ ὀρη.

Τοῦ ἀπλώνονται ὄλ' ἀράδα.
Κι' εἶν' ἄφταστα, ἀκριβά,
Καθὼς ἢ πρασινάδα
Ποῦ ταῖς ματιαὶς τραβᾶ.

Σὰν τὴν ξανοίγουν πέρα,
Βαθειά, μακρὰ 'ς τὴ γῆ
Ἀπὸ πελάγου ξέρα
Οἱ ξροὶ ναυαγοί.

Κι' ἀπάνου ἀπ' τὴν εἰκόνα,
Πιὸ μαγικὴ ἀπ' αὐτὴ.
Ὁλόφωτη κορδὸνα
Καὶ ποῦλια ὄνειρευτὴ.

Ξανοίγει μέσ' 'ς τὰ βῦθι
Τοῦ ψυχομαχητοῦ
Τὸ πρῶτο παραμῦθι
Φῶς νὰ σκορπᾶ παντοῦ.

Τότε μονάχα νοιώθει,
Με τὴ στερονὴ πνοή,
Πῶς ὅλοι μας οἱ πόθοι,
'Ολόκληρ' ἢ ζοῦ

Δὲν ἔχει νόημ', ἀλήθεια
Δὲν κλεῖ, σὰν τὰ γλυκὰ
Τὰ πρῶτα παραμύθια
Ποῦ ἀκοῦμ' ἐκστατικά !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΗΛΕΠΑΘΙΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΟΥΣΕΙΣ

Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχει σύλλογος γνωστὸς ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐταιρία τῶν ψυχολογικῶν ἔρευνῶν», ὅστις σκοπὸν ἔχει τὴν μελέτην τῶν μυστηριωδεστέρων φαινομένων τῆς ψυχολογίας, τὰ ὅποια διέφυγον μέχρι τοῦδε πᾶσαν ἐξηγήσιν, οἱ δὲ σοφοί, μὴ δυνάμενοι νὰ τὰ ἐξηγήσωσι, τὰ ἠρνήθησαν. Ἡ ἄρνησις εἶνε τω- ὄντι μέσον ἀπλοῦν καὶ κατάλληλον πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς πνευματικοῦ κόπου, προκειμένου περὶ ζητήματος δυσεπιλύτου. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ πνεύματα ἀνεξάρτητα, τὰ ὅποια δὲν ἐκπτοοῦσιν ἢ καινοτομία καὶ αἰ δυσχέρεια. Οἱ τοιοῦτοι ἔρευνῶσι μετὰ κριτικῆς λεπτολογίας καὶ ἀκριθείας καὶ συναθροίζουσι τὰς μαρτυρίας καὶ τὰς ἀποδείξεις, τὰς διαπιστοῦσας τὴν ἀλήθειαν τῶν φαινομένων ἐκείνων. Καὶ θέτοντες ὑπὸ τὰς ὕψεις ἡμῶν τὰς ἀποδείξεις ταύτας, προκαλοῦσι τὴν ἡμετέραν προσοχὴν ἐπὶ φαινομένων, τὰ ὅποια ἀδυνατοῦμεν μὲν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσωμεν, ἀλλὰ καὶ δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ τὰ ἀρνηθῶμεν, διότι τὸ ὅτι γεγονός τι εἶνε ἀνεξήγητον δὲν σημαίνει καὶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Πόσοι ἄνθρωποι ἐπὶ παραδείγματι μεταχειρίζονται τὸ τηλεφῶνον, ἐνῶ ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι τὴν θεωρίαν του καὶ αὐτὸν τὸν μηχανισμόν του ; Καὶ ἐν τούτοις τὸ τηλεφῶνον ὑπάρχει.

Ὁ εἰρημένος σύλλογος ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν του πλείστους Ἀγγλους ἐπιφανεῖς ἐν ταῖς ἐπιστήμασι, τῆ φιλολογίᾳ καὶ τῆ πολιτικῇ, ἐν οἷς ὁ Γλάδ- στων, ὁ Σίδδερ κληρονομία τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κανταβρυγίας, ὁ Ῥόσκιν, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης, ὁ λόρδος Τένιςων καὶ ἄλλοι. Ἐχει δὲ καὶ ἀντεπιστέλλοντα μέλη μεταξὺ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἄλλης Εὐρώπης.

Αἱ πρῶται ἔρευναι τοῦ συλλόγου, αἵτινες ὑποστηρίζονται ὑπὸ ὀκτακοσίων μαρτυριῶν, ἐδημοσιεύθησαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐν τόμῳ φέροντι τὸν τίτλον «Φαντάσματα τῶν ζώντων.» Τὸ βιβλίον μεταφράσθη καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τηλεπαθικάι παρακρούσεις» ὅστις ἐκφράζει τὴν ἐξηγήσιν, ἣν δίδουσιν εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος φαινόμενα. Διότι διὰ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως τηλεπαθείας ἐννοοῦσι τὴν ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως ὑποβολὴν ἰδεῶν.

Ἡ ὑποβολὴ ἔχει ἀποδειχθῆ σήμερον οὐ μόνον διὰ πειραμάτων ἐπὶ ὑπνωτισμένων ὑποκειμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούντων ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἄλλα καλῶς ἐχόντων. Ἐκ τούτου ὀρμώμενοι οἱ συγγραφεῖς τῶν *Τηλεπαθικῶν Παρακρούσεων* πειρῶνται νὰποδείξωσιν ὅτι τὸ πνεῦμα ἀνθρώπου τινὸς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἄλλου ἄν-

θρώπου. ἄνευ τῆς μεσολαθήσεως λόγου, γραφῆς ἢ κινήματος.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν ἡ λέξις *εἶδωλον* ἐσήμαινεν *ιδεῶν, εἰκόνα καὶ φάσμα* ἐπομένως ἡ λέξις αὕτη φαίνεται περιέχουσα τὴν ἐξηγήσιν τοῦ φαινομένου τῆς *τηλεπαθείας*. Ὁ ἰδεῶν τοῦ ῥόδου, παραδειγματὸς χάριν, ὑφίσταται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ ἐνθυμεῖται τὸ ῥόδον καὶ δημιουργεῖ εἰκόνα ἢ φάσμα τοῦ ὁποίου ἔχει συνείδησιν. Ὁ Πλάτων ὁμοῦς προ- χῶρει περαιτέρω ἀκόμη, φρονῶν ὅτι ἡ ἰδεῶν εἶνε οὐ- σία πραγματικῇ.

Μετὰ τὰ εἰρημένα δυνάμεθα, νομίζομεν, νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἦτον ἀδύνατον ὅτι εἰς τινὰς σπανίας περιπτώσεις ἰδεῶν τις, δημιουργηθεῖσα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἀνθρώπου τινὸς, καθίσταται αἰσθητῇ εἰς τὰς αἰσθήσεις ἄλλου ἀνθρώπου.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν *Τηλεπαθικῶν Παρακρούσεων* διατείνονται: 1) Ὅτι ἡ τηλεπαθεῖα, τουτέστιν ἡ μετάδοσις σκέψεων καὶ αἰσθημάτων ἀπὸ διανοίας εἰς διάνοιαν ἄνευ τῆς μεσολαθήσεως τῶν ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων, εἶνε ἀναμφισβήτητος. 2) Ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι μαρτυρίαι ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἄνθρωποι διατρέχοντες σοδάρην ἀσθένειαν ἢ ἐτοιμοθάνατοι ἐμφανίζονται εἰς τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς των. 3) Ὅτι αἱ ὀπτασίαι αὗται εἶνε ἀποτελέσματα ὑπερ- αἰσθητικῆς ἐπενεργείας τοῦ ἐνὸς πνεύματος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου.

Μεταφέρομεν παραδείγματὰ τινὰ ὀπτασιῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ συνειληγμένων ἐπαναλαμβάνομεν δὲ ὅτι αἱ μαρτυρίαι αὗται συνελέγησαν μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριθείας καὶ προσοχῆς ὑπὸ τριῶν μελῶν τῆς «Ἐταιρίας τῶν ψυχολογικῶν ἔρευνῶν».

«Οἱ Ν. Ι. Σ. καὶ Φ. Α. ἦσαν ὑπάλληλοι εἰς τὸ αὐτὸ γραφεῖον ὀκταετῆς συνεργασίᾳ τοὺς συνέδεσε διὰ στενῆς φιλίας καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως. Τὴν 19 Μαρτίου 1883 ὁ Φ. Α. ἔλεγεν ὅτι ἔπασχεν ἐκ δυσπεψίας καὶ μετέβη νὰ συμβουλευθῆ φαρμακοποιὸν τινὰ, ὅστις εἶπεν ὅτι ἔπασχε τὸ ἦπαρ αὐτοῦ καὶ παρέσχεν εἰς αὐτὸν φάρμακόν τι. Τὴν ἐπιούσαν ἡ κατάστασις του ἦτο ἡ αὐτῇ, τὴν δὲ μεθεπιούσαν δὲν μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον. Ὁ φίλος του ἔμαθεν ὅτι οἱ ἰατροὶ συνέστησαν αὐτῷ ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζε σοδάρην τὸ νόσημα. Τὴν 24 Μαρτίου περὶ τὴν ἑσπέραν ὁ Ν. Ι. Σ. ἔχων πονοκέφαλον ἐκάθητο εἰς τὸ θάλαμόν του. Εἶπε δὲ πρὸς τὴν σύζυγόν του ὅτι ἠσθάνετο ὑπερβολικῆν ἔσθητη. Μετὰ τοῦτο ἀνεκλίθη ἐπὶ τῆς θρονίδος του καὶ μετὰ μίαν μόλις στιγμὴν εἶδε τὸν φίλον του Φ. Α. ἰστάμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐνδεδυμένον ὡς συνήθως. Ὁ Φ. Α. προσήλωσεν ἐπὶ αὐτοῦ τὸ βλέμμα, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν. Ὁ Ν. Ι. Σ. ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Ἰωδ: «Καὶ πνεῦμα διήλθε πρὸ ἐμοῦ καὶ ἐφρίξαν αἱ τρίχες τῆς σαρκός μου». Καὶ τῶντ' ἠσθάνθη παγερὰν φρίκην διατρέχουσαν τὰς σάρκας του καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθώθησαν. Εἶτα στραφεῖς ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του, τί ὦρα ἦτο. — «9 παρὰ 12 λεπτά» ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του. — «Σὲ ἠρώτησα περὶ τῆς ὥρας, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, διότι ὁ Φ. Α. ἀπέθανε. Τὸν εἶδα πρὸ μιᾶς στιγμῆς». Καὶ τῶντ' ὁ Φ. Α. εἶχεν ἀποθάνει τὴν ὥραν ἐκείνην ἀκριδῶς.»